

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1520

гр. Русе, 15.04.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Майя Й. Йончева

при участието на секретаря Емилия Д. Добрева
като разглежда докладваното от Майя Й. Йончева Гражданско дело № 20214520105658 по описа за 2021 година

Искът е с правно основание по чл.422 ГПК във вр. с чл.210, ал.5, вр. чл.206, вр. чл.203, ал.1 КТ.

Ищецът Община Ветово, представлявана от кмета Мехмед Мехмед, чрез процесуалния си представител твърди, че с ответницата М. П. М. са били в трудово правоотношение, съгласно трудов договор №9/01.03.2010г., по силата на който тя е изпълнявала длъжността “старши специалист ГРАО”, впоследствие променена на длъжност “главен специалист”. Със Заповед №34/08.11.2019г. трудовото правоотношение било прекратено на основание чл.325, ал.1, т.3 КТ- с изтичане на уговорения срок. Твърди, че на 28.02.2019г. при съставяне на електронен документ на Акт за сключен граждански брак ответницата въвела данни (ЕГН) на трето лице, в резултат на което при автоматизираната актуализация на данните в електронния личен регистрационен картон на едно друго лице се променили фамилното име и семейното му положение. Пострадалото лице установило този факт на 16.05.2019г., сезирало Комисията за защита на личните данни. С Решение №ППН-01-498/2019 от 20.05.2020г. КЗЛД наложила на администратора на лични данни Община Ветово административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 лв, за което Общината била уведомена на 13.11.2020г. с писмо от НАП. На 18.11.2020г. с платежно нареждане сумата 2000 лв била платена на НАП. По подадено заявление за издаване на заповед

за изпълнение по реда на чл.410 ГПК било образувано гр. дело №4499/2021г. на Русенски районен съд. Ответницата направила възражение в законоустановения срок, поради което моли да се признае за установено съществуването на вземането на Община Ветово към М. П. М. за сумата 2000 лв обезщетение за вреда на основание чл.206 КТ. Претендира разноски.

Ответницата М. П. М., лично и чрез процесуалния си представител е подала писмен отговор, в който взема становище за неоснователност на иска. Заявява, че допуснатата от нея грешка на 28.02.2019г., открита на 20.05.2019г., веднага коригирала технически и тя била отстранена на същата дата. Общината е била уведомена на 29.05.2020г. за решението на КЗЛД, с което ѝ е наложена имуществена санкция, но не е предприела никакви действия за плащане на сумата, нито е издала необходимата заповед за ангажиране на отговорността ѝ, съгласно чл.210 КТ. В случая ищецът ангажира отговорността ѝ след прекратяване на трудовото правоотношение между страните и след изтичане на 1-месечния давностен срок по чл.358, ал.1, т.1 КТ, както и след изтичане на 3-месечния давностен срок от откриване на вредата (20.05.2019г.). Прави възражение за изтекла погасителна давност, както и за съпричиняване от страна на Община Ветово, която не е изразила становище по подадена жалба, не е изпратила представител на проведеното заседание на КЗЛД, нито е обжалвала постановеното решение. Моли искът да бъде отхвърлен с присъждане на разноски.

По делото са представени писмени доказателства, приложено е ч. гр. дело №4499/2021г. на РРС.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Видно е от приложеното ч. гр. дело №4499/2021г., че в производство по чл.410 и сл. ГПК е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение №2319 от 13.08.2021г. срещу ответницата за сумата 2000.00 лв, представляваща регресна претенция по наложено с Решение №ППН-01-498/2019 на КЗЛД и изплатено от администратора на лични данни Община гр. Ветово административно наказание “имуществена санкция” за допуснатата грешка от М.М. в качеството ѝ на “старши специалист ГРАО” при Община Ветово, заедно със законната лихва, считано от 12.08.2021г. до окончателното изплащане и за 40 лв разноски за държавна такса. Своевременно е направено възражение от длъжника срещу заповедта за изпълнение, поради което съдът

е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си.

Ищецът е предявил иска в законоустановения едномесечен срок.

Ответницата М. П. М. е била назначена на длъжност “главен специалист ГРАО” в Община гр. Ветово с място на работа Общинска администрация, за неопределено време, видно от Трудов договор №9/01.03.2010г. и от Допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение от 08.04.2015г. Със Заповед №34/08.11.2019г. трудовият договор с ответницата е бил прекратен на основание чл.325, ал.1, т.3 КТ – изтичане на уговорения срок, считано от 09.11.2019г.

Установено е по делото, че на 28.02.2019г. при съставяне на електронен документ на Акт за сключен граждански брак ответницата, в качеството ѝ на длъжностно лице по гражданското състояние, технически погрешно въвела в данните на едно друго лице ЕГН, в резултат на което при автоматизираната актуализация на данните в електронния личен регистрационен картон на същото лице се променили личните му данни. Пострадалото лице сезирало Комисията за защита на личните данни. С Решение №ППН-01-498/2019 от 20.05.2020г. КЗЛД наложила на администратора на лични данни Община Ветово административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 лв, за което Общината била уведомена на 13.11.2020г. с писмо от НАП (л.14). На 18.11.2020г. с платежно нареждане сумата 2000 лв била платена на НАП (л.13).

Предмет на настоящето производство е ангажиране имуществена отговорност на ответницата, като фактите, на които се позовава ищецът са за причинена вреда от нея при или по повод изпълнение на трудовите ѝ задължения, а това сочи на отговорност по чл.203, ал.1 КТ – ограничена имуществена отговорност. Липсват твърдения, няма и данни за противоправно поведение от нейна страна по смисъла на чл.203, ал.2 КТ за умишлено причиняване на вредата или за причиняване на вредата в резултат на извършено престъпление. Съдът не е обвързан от правната квалификация, посочена от ищеца, а я определя сам въз основа на въведените от него твърдения. Поради това съдът намира, че становището на процесуалния представител на ищеца, че правното основание на иска е в чл.212 КТ във вр. с чл.45 ЗЗД, е неправилно и поради това е неоснователно.

За реализиране на имуществената отговорност на работника или

служителя е предвиден специален ред, установен в нормата на чл.210 КТ, според който работодателят издава заповед, с която определя основаниято и размера на отговорността на работника или служителя. Ако работникът или служителят в 1-месечен срок от връчването на заповедта оспори писмено основаниято или размера на отговорността, работодателят може да предяви срещу него иск пред съда, но ако в този срок работникът или служителят не оспори основаниято или размера на отговорността, работодателят удържа дължимата сума от трудовото възнаграждение на работника или служителя в размерите, посочени в ГПК.

В разпоредбата на чл.210, ал.5 КТ се урежда хипотеза, при която поради прекратяване на трудовото правоотношение заповедта по чл.210, ал.1 КТ не може да осъществи своето компенсаторно действие, при което изрично се посочва, че въз основа на тази заповед работодателят може да поиска издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК. Едва в заповедното производство вече бившият работник или служител може да депозира възражение по реда на чл.414 ГПК, при което да бъдат дадени указания на кредитора - бивш работодател - за предявяване на установителен иск по реда на чл.422 ГПК.

Разбирането на процесуалния представител на ищеца, че този ред на осъществяване на ограничената имуществена отговорност е неприложим в случая, тъй като трудовото правоотношение с ответницата е прекратено, е неправилно. Прекратяването на трудовото правоотношение само препятства работодателя да събере дължимата сума чрез удръжки от трудовото възнаграждение на работника. Затова в нормата на чл.210, ал.5 КТ е предвидено при прекратено трудово правоотношение работодателят да има възможност да се снабди със заповед за изпълнение по реда на чл.410, ал.1 КТ независимо от размера на вземането. Специалният ред изключва общия за търсене на деликтна отговорност.

В случая работодателят при прекратено трудово правоотношение се възползва от възможността да депозира заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, а не е предявил осъдителен иск. Независимо от това, преди да сезира съда той е следвало да изпълни задълженията си по чл.210, ал.1 КТ. Съдебното производство е допустимо само, ако е изпълнена процедурата по чл.210, ал.1 - ал.4 КТ.

В случая ищецът е посочил, че трудовото правоотношение с ответницата е прекратено на 09.11.2019г., за вредата е узнал на 13.11.2020г., а заповед по чл.210, ал.1 КТ не е издадена. Поради липса на заповед по чл.210, ал.1 КТ, с която работодателят да е определил основанието и размера на отговорността на ответницата, предявеният установителен иск е недопустим и производството по делото следва да бъде прекратено.

Съгласно даденото тълкуване на закона в Тълк. реш. №4/18.06.2014г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, т.13, при прекратяване на производството по делото по иска, предявен по реда на чл.422 ГПК издадената заповед за изпълнение подлежи на обезсилване.

Съгласно чл.78, ал.4 ГПК, ищецът следва да заплати на ответницата сумата 850 лв разноси за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран така съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. дело №5658/2021г. на Русенски районен съд поради недопустимост на иска.

ОБЕЗСИЛВА заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК №2319/13.08.2021г., издадена по ч. гр. дело №4499/2021г. на Русенски районен съд.

ОСЪЖДА Община Ветово, ЕИК 000530504, гр. Ветово, област Русе, ул. “Трети март” №2, представлявана от кмета Мехмед Мехмед да заплати на М. П. М. от гр. *****, ЕГН *****, сумата 850 лв разноси по делото.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Русенски окръжен съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____